Arbejdsløshedens

Terror

udgives af D. A. O.

Pris 10 øre.

1. aargang — Fredag den 11. december 1931 — Nummer 1

Og vad så?

Vi beder tusind gange om undskyldning, fordi vi har den uhørte dristighed at fremsætte vor fattige mening på tryk.

Vi forsikrer, at når vi i fattig enfold siger vor hjertens mening, som den falder os på tungen, så skyldes det indre bevæggrunde, langt hinsides de freud'ske komplekser ravmørke labyrinter.

Og for at gøre rent bord med det samme, så vil vi indrømme vore fødte modstandere, dem erverver man sig efterhånden nogle stykker af, at vi er ligeså fulde af fejl som et pindsvin af pigge — og 12 til. Vi er ligeså store skurke, som de er engle, ligeså blottede for ideal forståelse, som de er fyldt med den. Kun et mener vi i al beskedenhed ikke at være: Ligeså dumme, som de er kloge — vorherre bevares — det grænseløse er endnu ikke gået op for vor dagbevisthed, — men, ikke sandt, det er endnu en fejl?

Vilde det da ikke være logisk, når man har en sådan opfattelse, at holde sin bøtte og bare lytte — lytte — lytte —?

Naturligvis vilde det det; men, som du ser, kære fjende, atter en fejl, vi er ligeså blottede for logik som — ja, som så mange andre. — Kvæghoveder, vil I måske elskværdig tilføje, — gener jer bare ikke, — vi går lige til stålet.

Men det, at vi vil sige vor hjertens mening, er, det skal vi også indrømme, slet ikke noget at prale af. Vi kan nemlig sagtens. Når man ikke skal tage hensyn til annoncører, ikke behøver at tage aktionærerne højtideligt, eller stå skoleret for en partiledelse, så er det ingen sag.

Rigtig svaret, kære venner på godt og ondt, — og det lover vi jer: altid at tage hensyn til eders sindstilstand, hvis I bliver gale i hovedet på os, altid have for øje at I slet ikke mener det så slemt, men, at Annoncører, Aktionærer og Partiledelse misbruger jer.

Og visk os så i øret, at I har den dybeste sympati med os, men send os ikke i al hemmelighed 1 par kilo medlidenhed og medfølelse nu op mod julen, vi forsikrer jer, at det har vi fået så rigelig af, alle vegne fra, at vi ser os i stand til at undvære flere tons til eventuelle trængende.

Og vad så? nu var det vel snart heldig, om I fik at vide, vad vi har på hjerte, vordan vort program lyder, vad vi vil sige vor mening om.

Se for det første vil vi lette vort hjerte for al dets opsparede harme over alle de asociale individer, der bevæger sig både oppe og nede. Og da vi efterhånden finder det mindre spændende at finde vore egne fejl, vil vi pege på deres.

Er I med?

Og så var det vort program!

Spids nu Øren, det er jo gerne programmet, man knalder folk på.

Da vi stod overfor det hamletske: at være — eller ikke være, — denne vidunderlige sentens, der er brugt til sjablong over alt muligt, ligefra en gammel ost til et okkult fænomen, slog det ned i os, at her havde Hamlet med genialt fremsyn tænkt på det tyvende århundredes arbejdsløse, og derfor satte vi som første og eneste punkt på vort program:

Vi vil være her.

Så vil I vel gerne vide vordan. Da I ikke plejer at spørge os til råds, så agter vi heller ikke at spørge jer, eller aflægge regnskab.

Der kan siges for meget og handles for lidt.

Nu kan I forholde jer afventende — det har vi gjort i adskillige år.

På gensyn fredag.

Engelske hamstere opererer i Danmark

Skal kartofler være en luksusartikel i vinter?

Da den engelske landbrugsminister for nylig offentliggjorde det første resultat af valgenes nyorientering: told på visse landbrugsprodukter, og bebudede et yderligere toldværn i februar 1932, fik de engelske grossister travlt. Nu var der anledning til at foretage et nyt angreb på mindre bemidledes slunkne pengepung.

Vi kan oplyse, at i de sidste 3 uger er der foretaget kæmpeindkøb af kartofler her i landet.

Disse indkøb foregår dog ikke gennem andre (danske) en-gros firmaer. Nej! englænderne er klogere end som så, den profit, som de danske indkøbere kunde tænke sig at indkassere, foretrækker englænderne at putte i sine egne lommer.

De danske grossister kommer for sent.

Det indkøb, de danske opkøbere, med det store forbrug omkring jul og årsskiftet in mente, har foretaget i de sidste Uger rundt omring i landet, har kun været, i betragtning af hvad ellers er tilfældet, yderst ringe. Kartoflerne var forlængst både solgt og transporteret over nordsøen.

Naturligvis er dette forhold meget beklageligt, først og fremmest for de arme grossister, der ser en pæn, lille gevinst gå i udenlandske kollegers lommer, og nu ikke aner, hvordan de skal få råd til hørkræmmergåsen. Vi anbefaler dem til Politikens juleindsamling.

Men dernæst turde det være en kedelig afbrænder for mange, mange mennesker i Danmark, for hvem kartofler efterhånden er bleven en daglig livsfornødenhed, og hvis økonomiske forhold dårlig kan tåle *den prisstigning, der vil være en uundgåelig følge* af det engelske kartoffelrun.

Kan der gøres noget for at forhindre det fortsatte engelske indkøb?

Såfremt det er muligt at foretage et eller andet, der kan forhindre de engelske hamstere i yderligere rensning af Danmark for kartofler, så var det på tide at gøre dette, hellere i dag end i morgen.

Fra de sælgendes side kan man vel ikke forvente, at familiefølelse skal gøre sig gældende, — ganske vist er vi i samme båd, som det så smukt hedder, men når prisen er god, så lader man i følge gammel skik og brug nationalitetshensyn ude af betragtning — og sælger løs.

Var her ikke noget for landbrugsministeriet at gøre? Vi mener naturligvis ikke, at der skal oprettes et kartoffeldepartement med direktør, underdirektør, bogholder o. s. v., før ministeriet griber ind, for til den Tid bliver der vist ikke mange kartofler at administrere. Noget må de se at finde på, — for mennesker, der er vant til at få deres daglige portion kartofler — og pludselig ser sig disse berøvet — kan udmærket gå amok på en valgdag.

Og valgdagen har det nu for tiden som den slemme syge, — ingen ved, når den er over os.

Derfor frem med hyppejernet, landbrugsminister!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

6622

Teori og praksis.

Efter den kampagne, D.A.O. førte sidste vinter, forelagde Steincke et lovforslag om udvidet arbejdsløshedshjælp. Det blev forkastet i landstinget af Venstre og Højre med den motivering, at hjælpen ikke kom dem til gode, som trængte mest; men hvis socialministeren kunde komme med et andet og bedre forslag, skulde det konservative folkeparti ikke stille sig afvisende.

Om Christmas Møller er spåmand og i stand til at se ind i fremtiden, ved jeg ikke; men at Steincke har skrevet sig afvisningen bag øret, viser den nye kriselov — og tænk — det konservative folkeparti har holdt ord.

Er det nu for de fattiges kønne blå øjnes skyld — nej, såmænd er det ej —. Nej, der er sket noget, som kan røre selv en stokkonservativ sjæl. *De gamle rentetanter var ved at synke ned i fattiglemmernes klasse. Obligationsrenten truede med at svigte.* Ja, så måtte den pæne Christmas Møller gå den tunge vej til Steincke og hjælpe ham med at lave en kriselov.

Uh! samarbejde med de fæle socialister.

De gamle rentetanter skutter sig, men når renten er i fare, vandrer de gerne hen over 10 fattiglemmers lig.

Og Steincke, dette pæne fattiglem, der nu kun kan tænke sig at arbejde for ministergage og ellers er så arbejdssky, at han hellere vil nøjes med pension, ja — han er jo nem at tale med, når det drejer sig om rentetanter, men — så er der jo de fattige, dem er der jo desværre bleven så mange af i de senere år, at sognefogeder og andet godtfolk får grå hår af at afvise dem.

Nå, Christmas Møller er ikke så slem, hvis man gav rentetanterne 30 millioner, kunde man jo altid give de fattige en trediedel, navnlig nu, hvor mange alligevel blev nødt til at hjælpe sig gennem fattigvæsenet.

Det hænder, at Steincke har et lyst øjeblik, det er hændt engang, medens han var ung og ivrig og befandt sig midt i en filosofisk brydningstid. Han var dengang medlem af „Karl Marx" og kæmpede bravt en hel nat for den fine idé, at de konservative ofte havde ret, set ud fra deres standpunkt.

Er det sådanne gamle hengemte tanker, der er slået ud — eller han er bare — nå ja, bare bleven overfaldet af den uhyggelige tanke om denne strøm af konservative fattiglemmer, der vilde møde op hos fattigforstanderne rundt om i landet.

Kriselovene blev vedtaget og omkostningerne væltet over på dem, der endnu har lidt arbejde.

Dejlig lov! der skaber tryghed i mangen rentenyders hjem.

Man husker Steincke fra *„Karl Marx"*. Hvor var han dog radikal, hvor var han dog vred på den hushøje prioritering af arbejdsmulighederne. Men i Dag, hvor der er udsigt til, at vi kan blive af med en masse af de værdiløse obligationer. som hæfter sig til bonden og hans såkaldte ejendom, da møder Steincke med en lov, der hjælper netop denne kapital.

Steincke har i de senere år, hvor arbejdsleden har redet ham som en mare, benyttet lidt af sin tid til at skrive en ny sociallov. Bare nu ikke Christmas Møller går hen og sælger ham sin tilslutning for nye 30 millioner til rentetanterne.

Der er sket et mord. En kultiveret dame gav sin moder gift for at narre fanden for hendes sjæl. En fattig arbejderkvinde med 3 børn har dræbt sit fjerde barn for at redde det fra sult.

Den ene er fra rentenydernes kreds, den anden tilhørte de fattige, — bare nu den fattige kone får et bad hver dag.

Kriseloven er valgflæsk — og intet andet, den giver den organiserede arbejder en fordel, som han samfundsmæssig er ganske uberettiget til at modtage, når der er tale om krise. Bevar os vel, han får ikke for meget, men han får dem på bekostning af alle os andre arbejdere. Den organiserede, der ofte nægter sit barn det nødvendigste for at betale sit fagforeningskontingent, bør se sig for i tide. Det er ikke nok at betale sit kontingent og ellers lade lederkliken om Resten — det er ikke nok at kigge ind i organisationerne, at være radikal paa arbejdspladsen. Den organiserede arbejder må vende sin opmærksomhed ud mod hele den klasse af arbejdsløse, som i dag er presset ned i *proletariatet,* alle dem, der frister livet som fattiglemmer, smughandlere, hjælpekassenydere. Den gruppe vokser for hver dag, fordi den organiserede arbejder er for sløv til at reagere og aldrig kan mande sig op til at handle selv.

Men nok om det.

Kriseloven er det værste miskmask, der endnu er bleven til lov her i landet. Der spørges ikke om, hvad det koster at leve, der spørges ikke om, hvorlænge man har klaret sig selv.

Næ, men Steincke har været særlig omhyggelig for, at ikke slaverne ude på landet skal løbe fra deres dårligt lønnede arbejde, der er så dårligt lønnet, *at krisehjælpen er bedre.*

Herregud! Steincke, er det sandt, at der findes så slette lønninger, — er det sandt, at de faglige organisationer helt har opgivet at organisere den værdiskabende arbejder på landet til kamp mod deres udbyttere? Stauning, Steincke og Lyngsie skulde tage at drikke sig en sjus sammen i snapstinget og blive enige om at genoptage organisationsarbejdet blandt de slet lønnede landarbejdere med støtte fra de rige faglige organisationer.

Man kan vel godt være stats- og socialminister, fordi man beholder sin overbevisning?

Bladsalg og Stikpenge

Politiet har en underlig evne til selv at provokere forbrydelserne frem.

Her har landets justitsminister givet de arbejdsløse tilladelse til at forhandle blade for der igennem at skaffe nogle af dem midler til at opretholde livet.

Men der findes inden for politiet mennesker, som ser det som deres opgave at skaffe sig rapporter. 2 betjente bærer sig således ad: Den ene giver i forbifarten en bladsælger 15 øre, — og lidt efter kommer hans kollega og anholder bladsælgeren.

Dommervagten har i denne tid fire til fem sådanne tilfælde om dagen, retsmaskineriet knirker langsomt videre, det bliver som regel til en advarsel, *men er det nødvendigt?*

Vi henleder politiets opmærksomhed på frelsersoldaterne, de modtager også stikpenge, når de sælger Krigsråb!

Var det ikke en tanke at give betleriet frit og forbyde alle velgørenhedsforretninger. Betleri er jo lige så ærligt som så mange andre erhvervsgrene her i landet.

Hvad giver en præst tilbage for sin løn, en fængselsdirektør, en fattigdirektør eller en frelserofficer?

ALMISSER ELLER RETTIGHEDER.

Af socialminister K. K. Steinckes bog „Almisse eller rettigheder" udkommen 1912 hos G. B. N. F. tillader vi os at bringe efterfølgende citater, idet vi anbefaler bogen til enhver socialinteresseret.

De tanker, der fremkommer i bogen, og de forslag, forfatteren fremsætter, synes nu, tid efter anden, at bundfælde sig i den almindelige bevidsthed, hvilket vil sige, at de er ved at blive moderne, der atter er et udtryk for, at de er på vej til at blive konservative, thi alt, hvad der bundfælder sig i den almindelige bevidsthed, kan desværre ikke være radikalt, dertil arbejder den rare almindelige bevidsthed *for* trægt.

Vi skal imidlertid senere vende tilbage til en *ny orientering* på det af hr. Steincke behandlede område.

Social lovgivning. Hvad er grunden, den dybere liggende årsag til de sidste 2 menneskealdres mere og mere om sig gribende interesse for og arbejde med den såkaldte „sociale lovgivning"? Er den at søge i, at de herskende klasser bliver mere og mere medfølende og ædle? Må årsagen tilskrives religiøse, moralske, politiske eller økonomiske idéers udbredelse? Eller skal man — socialt set — gå endnu dybere for at finde den?

Vi drukner så vist ikke i humanitet! Vi er omgiven af sentimentalitet, af velgøreri og allehånde forloren medlidenhed og overfladisk pjatteri, men — humanitet, virkelig forståelse af, kærlighed til vore medmennesker og alvorlige, dybtgående fællesbestræbelser for at gøre hverandre tilværelsen så god som muligt, hvornår har vi fået for meget heraf? Eller rettere: Hvor sjældent finder vi ikke denne dybe, fornuftmæssige, men dog følelsesbetonede menneskelighed, og hvorledes er det forøvrigt muligt at nå *for* vidt i virkelig humanitet?

De sociale udgifter er steget altfor stærkt, vi har ikke råd, lyder klagen fra mange sider, og en ligeså omfattende som ørkesløs diskussion føres der stadig i dagspressen om, hvorvidt den nuværende finansielle misère skyldes militærudgifterne eller de sociale udgifter.

Det forekommer mig, at jeg for mit vedkommende — og det skal jo dog være den bedre stillede middelklasse, der er ramt hårdest af de gentagne skattepålæg — godt kunde tåle at bære et par hundrede kroners skat endnu uden at behøve at frygte for, at mine kår endog blot nærmede sig den umådelig store del af befolkningens, som de sociale love direkte eller indirekte kan komme til at gavne, og jeg skulde med glæde bære også dette skattepålæg, når jeg blot vidste, at pengene blev givet fornuftigt ud; thi langt hellere vil jeg give 200 kr. i skat til planmæssig og offentlig kontrolleret anvendelse af pengene, end

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til de arbejdsløse og hjemløse

Alle I, der dag og nat, fra time til time, må kæmpe en hård kamp for at få det mest nødvendige til livets opretholdelse, kom, når D. A. O. kalder!

Alle I, der må se andre svælge til overmål i de samfundsgoder, som I og eders ligestillede: **endnu** arbejdende lønslaver har skabt,. **kom, når D. A. O. kalder!**

Alle I, der må se dagene gå deres triste og ensformige gang, mens eders bedste år glider glædesløse forbi eder, fordi I midt i et samfund, der **kan producere** til overmål, mangler klæder, mad, husly, **kom, når D. A. O. kalder!**

Ved I, at I regnes for et lag i samfundet, der ikke er bedre værd end gå til grunde.

Ved I, at de nådespenge, der stikkes til eder, som man slænger et kødben til en hund, kun gives af frygt for at I ellers skal tage eder selv til rette.

Ved I, at de folk, der behersker produktionen af livsfornødenhederne, er bange for, at I skal opdage, at ogsaa I er mennesker lige saa godt som de.

Når I ved dette: kom, når D. A. O. kalder!

Rudeknuseri!

Den nye tyske nødforordning er et varsko til den arbejdsløse i Danmark. I dag netop for et år siden knaldede skudet i rigsdagen, det første varselsskud om den kommende tids nød og elendighed.

Men rudeknuseriet var den af alle handlinger, der skar dybest ind i bevidstheden, fordi den var så simpel — fordi den traf så meningsløst både onde og gode. Det var det underste lags bidrag i kampen mod urimelige og forældede lovparagrafer.

Rudeknusernes parole var simpel og ligetil. Den lød på kamp mod det borgerskab, der tillod deres politi med politihunde at jage de hjemløse bort fra deres natlige tilholdssteder.

Den var rettet mod det borgerskabs politi, der indfangede fattige mennesker, fordi de bad om et stykke brød. Rudeknusning er intet universalmiddel mod hjemløshed og fattigdom, den er et spontant udbrud under parolen: *vi vil være her!*

Aldrig har så lidt haft så store virkninger. Tag dagbladene, tæl hvor mange spalter rudeknusning der forekommer deri. Nu, snart et år efter, kan man møde efterdønninger af rudeknusningen.

Mere politi, — patrouilletjeneste til beskyttelse af borgernes tyvekoster. Maa vi fattige snart udbede os lidt politi til at beskytte os og vore børn mod den udsultningspolitik, der føres i dag.

Nødforordningen i Tyskland kan måske åbne øjnene på dem, der endnu sjokker rundt og tror, at det trækker sig i lave en gang i nær fremtid.

Der er intet tilbage at håbe i den retning, der er ingen, der med blot nogen sikkerhed kan vise vej ud af krisen og nødstilstanden. Krisen nivelleres, den strækkes ud og mildnes, men tryghed bliver et ukendt begreb. Livsplan og energi bliver henvist til samme skuffe, som kristendommen længe har ligget og smølet i.

Alles kamp mod alle, med alle midler, både løgn og sandhed, vil blive brugt af gode og onde mennesker i flæng. Hvem går det først ud over, er det de rige eller de fattige? Det behøver ikke at være de fattige, men hvor mange er vi, der erkender, at vi er fattige?

Er det ikke sådan med de fleste fattige, at de er rige paa undskyldninger for deres fattigdom, men fattige på evner til at smøge alt det småborgerlige af sig. Den skjulte nød er forfærdelig, bare det engang kunde blive moderne at være fattig.

Har du respekt for dig selv, har du kærlighed til dit hjem, dine børn, din familie, *kræv så at være her*. Løb storm på hjælpekasse, hos fattigforstander, meld fattigborgmesteren til politiet for menneskeplageri.

Bladets redaktion:

Kongens Bryghus, Kristiansgade,
hvortil alt redaktionen vedrørende bedes sendt.

Ekspedition:

Kongens Bryghus, Kristiansgade.

jeg vil ofre 100 kr. på planløs og ukontrolleret velgørenhed. Jeg synes altså ikke, der er nogen grund til i og for sig at bruge mund over de stigende sociale udgifter, sålænge middelklassen, for slet ikke at tale om den egentlige overklasse, har råd til at leve det liv, den faktisk lever, og sålænge det offentlige iøvrigt på uproduktive Formål anvender så store Beløb.

Også på et andet grundlag rettes uviljen mod de stigende offentlige forsørgelsesudgifter, og herfor *bærer den private velgørenhed skylden,* — ikke i og for sig de personer, der virker i den, men hele dette håbløse og formålsløse virvar. Vi er ligefrem oversvømmede af et utal af „velgørende" foreninger og selskaber, alle med de „bedste" navne i spidsen.

Der ydes hjælp ved barsel, der uddeles mælk til spædbørn, der oprettes vuggestuer, asyler, plejeforeninger og børnehjem, der samles ind til børnebespisning, børns landophold og juleglæde, der skrabes sammen til deres beklædning ligefra træskoene til konfirmationsstadsen, der startes kliniker, feriekolonier, børnesanatorier osv., osv. for blot at nævne én ringe del af den private virksomhed, der sigter til at hjælpe *børnene*. Alene i hovedstaden virker 60—70 private foreninger for at tage sig af børn og unge mennesker, og dertil kommer de utallige foreninger med andre formål! I provinserne virker ialt ca. 600(!) velgørende foreninger og institutioner.

Og hvad er det hele så værd? Af den oversigt, der i 1910 blev udarbejdet til brug for den internationale velgørenhedskongres i København, fremgik det, at der i hovedstaden årlig uddeles 2,7 mill. kr. og i de øvrige byer 1,1 mill., „heri ikke medregnet værdien af gratis udført arbejde"! Er man virkelig ikke i stand til at se disse beløbs latterlige lidenhed, fordelt på 1000 foreninger over hele landet? Med fare for at såre dem, der virkelig lægger deres sjæl i denne virksomhed, og som altså i hvert fald fortjener tak for deres gode vilje, og skønt man kan synes at være uretfærdig overfor de foreninger, der med en fornuftig ledelse udfylder en i hvert fald for tiden uundværlig plads, betænker jeg mig dog ikke på at sige, at hele dette forvirrede, planløse, ofte sentimentale eller forløjede velgøreri uden kontrol og virkelig indsigt i samfundsforhold eller i lovgivning, når alt kommer til alt, principielt gør mere skade end gavn.

(Fortsættes)

Set fra et kommunistisk synspunkt er der ikke nogle væsener så radikale som får. De foretager altid deres aktioner *en masse*.

Organisations-Meddelelser.

FATTIGUDVALGET for D.A.O. var til audiens hos fattigborgmesteren i København. Borgmesteren udtalte, at loven ikke hjemler ret til at betale de fattigunderstøttede større hjælp i juleugen, men at han dog vilde mene, at hjælpen vilde flyde noget rigeligere i juleugen.

Forlang derfor, hvad du trænger til, og forlang navnlig de ting, som du ved andre lejligheder har fået afslag på.

Fattigdirektør *N. P. Nielsen* oplyser, at borgmesteren har forløbet sig, han mener altså, at borgmesteren ikke har nogen mening.

HJÆLPEKASSEUDVALGET har været til audiens hos kontorchef *Cohn,* der oplyser, at den hjemløse og dermed ligestillede kan henvende sig til distriktet og modtage hjælp for den tid, indtil de får pengene udbetalt fra krisekassen. Ved stikprøver har det vist sig, at distrikterne helst yder penge som varepenge, og at beløbene, der udbetales, er paa 30 kr. Dersom man er alimentant og ellers opfylder lovens betingelser for denne gruppe, kan man godt få krisehjælp, selv om man skylder den sidste rate.

Andre alimentanter, som er bange for, at de skal blive indsat til afsoning for børnepenge, kan henvende sig til os. Det viser sig, at de *berygtede* smaa kommuner hellere end gerne vil betale dem midlertidig hjælp, når henvendelsen sker direkte til kommunen, derved sparer de mellemhandleravancen, som også florerer inden for administrationen.

D.A.O. afholder oplysningsmøder hver onsdag kl. 14 i „Kommunekælderen". Her drøftes alt, hvad der angår den uorganiserede arbejder, og her kan man få nærmere oplysning om, hvordan loven bedst udnyttes.

Skraldebøtten.

TÆNK, der eksisterer virkelig mennesker, som påstår, at pressens sidste moderne meddelelsesmiddel: Radioavisen, — ingen betydning har!

Hvad i alverden skulde vor kultiverede og højtbegavede slægt dog gøre, hvis vi ikke havde den avis? Hvordan skulde de kunne sove roligt om nætterne, — hvis de ikke havde hørt Radiojournalistens melodiske, skolede stemme udslynge:

God aften! her er Ra-a-di-o-avisen ig-e-e-n!!

Der er død en sognefoged i Tidsvilde, 90 år gammel.

TERROR

Kapellanen i Smørumnedre er beskikket til sognepræst i fjellerup.

Der er brændt et udhus i nærheden af Roskildefjord, — en kasse øl indebrændte.

Endnu en gang, der er virkelig folk, der påstår, at ovennævnte oplysninger ikke vedkommer hele Danmark — kolonierne iberegnet.

Stakkels mennesker, der ikke forstår værdien af moderne fremskridt.

ET HARDNAKKET RYGTE påstår, at i det sidste statsrådsmøde skal Hans Madsen have fremsat ønsket om at blive fri for den fattige million kroner, han får i årsløn, da hans private formue er stor nok til at forhindre familien i at sulte ihjel.

Samme rygte påstår, at samtlige ministre øjeblikkeligt vilde betragte det som en ære at få deres gage fastsat efter arbejdsmandsforbundets middeltarif.

Det derved for staten indsparede beløb skulde derefter anvendes til trængendes jul.

Vi betragter den slags rygter som indirekte skadelige — — for den ene part. Selv for en konge kan en kongelig gestus være *for* kongelig, hvor meget mere så ikke for en minister.

Lyt!

Tiden er vanvittig, siger politikkerne, det er ikke Danmark, der har krise, det er en verdenskries, der hærger Danmark, og vi er uden midler til at ændre tidens tilstand. Fra anden side hører man, at der skal revolution til, og at klassekamp er nødvendig for at ændre de bestående tilstande.

Det er rigtig, der skal kamp til, magthaverne ved det, de ruster 300 nye betjente i København, et vagtkorps med kanoner og maskingeværer, politihunde mod menneskemasserne på gaden — flere panservogne til hurtig udrykning. Hvem skal det bruges imod, er det mod rigsdagsmænd og embedsmænd, der giver unaturlige love, eller er det mod dem, der segner under swstemets byrder. Der kræves ro og orden, men man glemmer at betale prisen for det.

Staten yder dem, der er ramt af krisen en fedtskilling og prøver hermed at købe sig aflad for de begåede synder. Den opdeler de arbejdsløse i en masse forskellige rangklasser, lige fra bønder til hjemløse. Den betaler efter politisk anskuelse ikke efter trang.

Hvor er dise kandestøbere dog selvglade. De lapper og lapper på systemet, de opretholder gamle, mosgroede ideer og imens vandrer den tekniske udvikling hen over hovederne på dem. Det er en gammel sandhed, at de, der producerer varen, ikke selv har råd til at købe dem, fordi der står 7 snyltere og tager den fra dem og gør dem dobbelt så dyre, inden vi kan købe dem igen.

Der kan med nogen ret spørges; om vi har råd til så gode landeveje, om vi har råd til så mange automobiler, hvor pengene til at købe alt det for kommer fra?

De kommer jo netop fra det værdiskabende arbejde, men overskudet forvaltes så slet, så halvdelen af de værdiskabende samfundsmedlemmer rides af næringssorg, medens den anden halvdel lever i forsagelse.

Der er grund til at spørge efter midlerne til at ændre dette forhold.

Vi er ikke statsmandsgenier, der tror, vi kan ordne det, når bare I vil stemme på os.

Herregud! er du socialdemokrat, så stem på Stauning.

Og synes du, at Mme Kolontay er en værdig repræsentant for din proletariske indstilling, så råb kun „rød front"! Men er du arbejdsløs trængt ud af produktionen, husk så på, at det er i dag, du trænger, det er i dag, du lider afsavn — og det er det eneste, du har grund til at tage stilling til.

Der råbes fra talerstolen til dig hver dag året rundt, at du bare skal slutte op i rækkerne, værdig og alvorlig. Du skal bare gå i rækkerne, så skal statsmandsgenierne nok ordne resten for dig, gør det bare — men — det hjælper ikke, lad blot intet middel uforsøgt.

Hvad gør det, at nye statsmandsgenier driver den samme åger på dig som de gamle har drevet.

Men husk altid på, at det bedste middel, er din personlige indsats som menneske; kræv at være her, gør det på en sådan måde, at de, der i dag har magten, forstår alvoren.

Vi kan forklare dig systemets virkemåde, magthavernes mening, men vi må overlade det til dig at ændre systemet.

Dette blad er ikke tilsluttet noget politisk parti, det er opstået som en følge af tidens tendens. Det er den arbejdsløses blad uden hensyn til, om du har en politisk mening eller bare er arbejdsløs. Du vil altid finde genklange fra din egen sindstilstand her i bladet.

Kommunistisk parti og D. A. O.

Vi har modtaget følgende med anmodning om optagelse:

Arbejderbladet har i den sidste tid beskæftiget sig en del med „de arbejdsløses organisation", D. A. O., på en sådan måde, som jeg mildest talt finder mindre vederhæftig.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på ordlyden af disse artikler. Her skal jeg kun opridse mit syn på den kommunistiske partipolitik overfor D. A. O., en taktik, som jeg fra et revolutionært synspunkt må kalde for uklar og unfair.

Hvad er D. K. P.s og D. A. O.s mål? Et retfærdigt samfund, hvor livsgoderne fordeles ligeligt, og hvor arbejdet sættes i højsædet. Heri er vi sikkert enige, — men midlerne til at opnå et sådant samfund, derom synes vi for tiden ikke at kunne blive enige. Heri ligger forskellen.

D. K. P. fordømmer individuelle aktioner og kalder disse for formålsløse, ja, direkte skadelige og antirevolutionære.

D. K. P. ønsker massedemonstrationer, som middel til at opnå ændrede samfundstilstande. Jeg skal ikke fordømme D. K. P.s opfattelse af denne sag, men henstille til partiet, at føre sin taktik som *det* vil, og lade os føre vor, som vi nu synes bedst, så vil historien bevise, hvad der har haft størst betydning.

Det er jo ikke klogt at skændes indbyrdes og derved svække vor fælles kamp imod den øjeblikkelige samfundsform. I en sådan tvist kan jo kun vore modstandere være interesseret.

Jeg beder derfor „Arbejderbladet" ikke gå disses ærinde i fremtiden ved uklog partitaktik at opdele arbejderne, ved at tilsmudse D. A. O. Denne organisation er jo netop istand til at tale de allerdårligst stilledes sag. *H.*

Vi har optaget ovenstående, fordi det rummer adskillige træfsikre tanker.

Men med hensyn til polemik med andre blade, vil vi bede indsendere om at fatte sig i korthed og iøvrigt lede efter det indsendte under rubrikken *Skraldebøtten*.

Takt og tone.

Som allerede meddelt gennem dagspressen, havde D. A. O. inviteret følgende herrer til middag på folkekøkkenet so mtak for deres arbejde for kriseloven:

Hr. statsminister Stauning, hr. K. K. Steincke, hr. Christmas-Møller, hr. borgmester Viggo Christensen og direktøren for Københavns kommunes fatigvæsen hr. I. P. Nielsen.

Af ovennævnte fem herrer svarede hr. Stauning, at han ikke mente, at der var nogen anledning til at sige ha mtak. Den tak, der tilkom ham, forventede han, at hans vælgere vilde give ham.

Hr. Christmas Møller beklagede, at han netop skulde til et møde på samme tid, et møde, der var aftalt lang tid i forvejen, og således forhindrede ham i at modtage indbydelsen.

Fra de andre indbudte, hr. socialminister Steincke, hr. borgmester Viggo Christensen og hr. direktør Nielsen modtog velkomstudvalget hverken bu-h eller bæ-h.

Det siges, at de tre herrer er uhyre belæste. Dog forekommer det os, at der er et hul i deres viden med hensyn til, hvorledes man skal opføre sig i et tilfælde som ovennævnte, for naturligvis betragter vi ikke deres udeblivelse eller manglende undskyldning for ikke at kunne komme, som en uhøflighed, — bevares vel, — der er forhold her i livet, hvor vi alle kan fejle.

Altså Hr. Steincke, hr. Viggo Christensen og hr. direktør Nielsen, gå hen på kommunens folkebibliotek og bestil Knigge's „omgang med mennesker", Emma Gads „takt og tone" og endnu et par værker i samme genre (spørg biblioteksdamen, hun er nok så venlig at retlede d'Hrr.) og læs dem grundig igennem. De herr yil sikkert finde analoge tilfælde, så de næste gang ikke kommer til at stå som nogle stakkels umælende —?

Udgivet af de arbejdsløses organisation
Ansvarhavende overfor presseloven:
Ernst Nielsen.

Einiffs Bogtrykkeri